

„Urmează-Mă!”¹

Urmează-mă! Doar două cuvinte, dar ele cuprind o lume întreagă pentru cei „*care urmează Mielul oriunde ar merge*” (Apocalipsa 14.4), începând din ceasul convertirii lor până la intrarea lor în gloria de sus, ba chiar și dincolo de aceasta. Aceste două cuvinte nu ne cer niciun sacrificiu – ele produc un astfel de sacrificiu; ele nu ne promet nicio răsplată pentru ascultarea noastră – răsplata se găsește în întregime în Persoana pe care suntem chemați să o urmăm. În ce constă minunea pe care aceste două cuvinte o produc în noi? Această minune se numește: *credința*! Credința care poate muta munții de aici și îi poate arunca în mare, credința care descoperă în Omul care ne cheamă să-L urmăm pe Dumnezeu Însuși. Cu credința care este trezită în sufletele noastre prin cuvintele „Urmează-Mă”, dispăre orice obstacol pământesc care ne-ar putea reține să urmăm chemarea. Inima a găsit o Persoană a cărei dragoste nici măcar eternitatea nu o poate epuiza.

Să ne ocupăm mai întâi puțin de obstacolele pe care le pune vrăjmașul în fața noastră când cuvintele „Urmează-Mă!” ajung la urechile noastre. Ele sunt foarte diverse, de la pretexte neînsemnate, de la preocupările vieții cotidiene, relațiile de rudenie și altele asemenea, până la „munții” despre care am vorbit. Când Domnul le-a spus lui Simon și Andrei, precum și lui Iacov și Ioan, fiii lui Zebedei, „Urmați-Mă”, ei se aflau în mijlocul meseriei lor modeste de pescari și au putut să-și părăsească imediat tatăl și zilierii care îl ajutau. De asemenea, nu se spune nimic despre faptul că sacrificiul lor ar fi fost deosebit de mare sau că ar fi trebuit să aibă o credință mare pentru a-l face. La fel s-a întâmplat și cu Filip (Ioan 1.43). Dar, fără îndoială, a fost vorba de credință, iar această credință a fost trezită prin chemarea făcută de Domnul. Ideea că ar fi părăsit totul pentru a-L urma pe Isus i-a venit lui Petru abia mai târziu (Matei 19.27) și i-a atras un răspuns din partea Domnului care era încurajator și în același timp umilitor.

În cazul lui Levi, supranumit Matei, a fost altfel (Matei 9.9; Luca 5.27). Acest om era bogat, ca toți cei care aveau aceeași profesie; fără îndoială, avea numeroși angajați, casa lui spațioasă era deschisă pentru toți, și chiar dacă vizitatorii lui erau departe de a fi cei mai selecți oameni ai lumii, pentru el acest fapt nu avea nicio importanță. Isus i-a spus: „Urmează-Mă!” La aceste cuvinte, Matei s-a ridicat și L-a urmat pe Isus. Nu ni se spune că Îl cunoștea înainte, nici că Isus ar fi vorbit cu el vreodată; dar în aceste două cuvinte se afla o forță la care credința a răspuns și la care numai ea putea răspunde. În Evanghelia după Luca se spune despre Matei: „Și, lăsând toate, ridicându-se, L-a urmat”. El nu s-a gândit deloc la consecințele faptelor sale. Cel care l-a chemat a căpătat imediat o importanță nemăsurată în ochii lui, pentru că se mai spune: „Și Levi l-a făcut un ospăț mare în casa lui; și era o mulțime mare de vameși și de alții care stăteau cu ei la masă”. Tot ce avea Levi a fost dat fără ezitare pentru Isus, nu a păstrat nimic pentru sine; mai degrabă era preocupat să-i aducă pe vameși, păcătoși și alte persoane în contact cu Domnul. Nu ne poate surprinde faptul că acest fapt nu era pe placul lumii religioase de atunci.

Am văzut și vom vedea în continuare că, pentru a-L urma pe Domnul, credinciosul trebuie să renunțe întotdeauna la ceva; dar această renunțare la avantajele temporare aduce întotdeauna binecuvântări infinite. „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni”, Îl auzim pe Domnul spunând în Matei 4.19. Ucenicii chemați astfel au devenit purtători ai Evangheliei

¹ Preluat din franceză. Unul din ultimele articole ieșite din pana scumpului nostru frate H. Rossier, plecat acasă în luna martie.

pentru lume, iar păcătoșii convertiți prin ei vor constitui odată bucuria și cununa de care se vor lăuda în locurile cerești ca cei care au avut privilegiul să-i conducă la Domnul.

Domnul spune în alt loc: „Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Și dacă cineva Îmi slujește, Tatăl îl va onora” (Ioan 12.26). Nu aparține această binecuvântare deja celor care Îl urmează pe Isus? Există o savurare a lucrurilor cerești care luminează calea slujitorilor în timpul mărturiei lor în această lume, oricât de slabă ar fi ea. Cu siguranță nu este un privilegiu mic să conștientizezi deja că participi la bucuriile lui Hristos în cer.

Dar mai sunt multe alte lucruri care aparțin celor care Îl urmează sau vor să Îl urmeze pe Domnul aici pe pământ, și nu este nevoie să citez versete pentru a le arăta. Mai presus de toate, suferințele, ura, disprețul din partea lumii sunt lucruri în care creștinul credincios își găsește bucuria, deoarece le împărtășește cu Stăpânul și Călăuza sa; dar este și comuniunea cu El în mângâierile care sunt acordate celor care trec prin astfel de suferințe.

Aș putea încheia aici această scurtă reflecție, dacă Cuvântul s-ar limita la a ne prezenta astfel de persoane care L-au urmat pe Isus la chemarea Lui. Dar El se îngrijește să ne prezinte, printr-o serie de exemple, și imaginea celor care, fără să fie chemați de El, au dorit să-L urmeze. Numărul lor, după cum vom vedea, nu este mic.

Să ne îndreptăm mai întâi spre Matei 8.19-23. „Și un cărturar, apropiindu-se, I-a spus: «Învățătorule, Te voi urma oriunde vei merge». Și Isus i-a spus: «Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului n-are unde să-și plece capul». Iar un altul, dintre ucenicii Săi, I-a spus: «Doamne, dă-mi voie întâi să merg și să-l înmormânteze pe tatăl meu». Dar Isus i-a spus: «Urmează-Mă! și lasă morții să-și înmormânteze morții». Și, după ce a intrat în corabie, ucenicii Săi L-au urmat.”

Aici vedem oameni cu intenții bune, oameni care se considerau ucenicii Lui. Ei voiau să-L urmeze, fără ca El să le fi cerut aceasta în mod expres. În afară de aceștia doi, în Luca 9 întâlnim încă un al treilea. Primului i-a răspuns Domnul: Unde vrei să mă urmezi? Animale terestre obișnuite, chiar și păsările din aer, creaturi care au puțină sau deloc valoare, găsesc un loc de odihnă, dar lumea nu-Mi oferă niciunul. Care este, așadar, țelul către care vrei să fii condus? — Cuvântul ne învață că singurul țel, singurul loc de odihnă este Hristos Însuși. Deci, ceea ce trebuie să facem este să-L urmăm, într-o activitate care este dominată numai de Persoana Sa. Versetul 23 din pasajul nostru ne arată taina urmăririi Lui. Este foarte simplu; constă în a-L vedea mergând înaintea noastră: „După ce a intrat în corabie, *ucenicii Săi L-au urmat*”.

Să-L urmăm! Ne-am spus deja că nu există alt scop. Ce vom găsi la sfârșitul călătoriei noastre, dacă nu pe El Însuși? Ce fericire! Nu este asta suficient? Eul *nostru* a dispărut, ca să zicem așa, complet din scenă. Ce rămâne din el? Nimic, pentru că L-am găsit pe El, numai pe El! Nu am găsit astfel totul, din moment ce acest Isus, acest Om, este *Dumnezeu*? Este adevărat că El îi poate folosi în slujba Sa pe toți cei pe care îi cheamă. El spune: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni”. Sau: „Predicați, spunând: «Împărăția cerurilor este aproape»”. Sau: „Iar tu mergi și vestește Împărăția lui Dumnezeu”.

Să ne ocupăm acum de câteva detalii din pasajul din Evanghelia după Luca, care corespunde cu cel relatat de Matei (Luca 9.57-62).

În primul caz, cel care spune: „Te voi urma oriunde vei merge”, nu are nici cea mai mică îndoială că va putea face ceea ce a spus; el trăiește într-o totală necunoaștere de sine. Complet orb față de starea sa reală, el promite: „Învățătorule, *te voi urma* oriunde vei merge”.

În al doilea caz, cel care vorbește este unul dintre ucenicii Săi (compară cu Matei 8.21), care își exprimă și dependența de Domnul: „Dă-mi voie”, spune el. O astfel de dependență este cu siguranță bună, dar cuvintele care urmează: „întâi să merg și să-l înmormânteze pe tatăl meu”, nu sunt deloc bune. În inima acestui ucenic era ceva care avea *prioritate* în urmarea efectivă a Domnului. El nu voia să facă aceasta *fără* El, dar îi acorda prioritate atunci când se simțea obligat să-L urmeze pe Domnul. El voia să rupă în mod decent ultimele legături care îl mai legau de lume prin înmormântarea tatălui său.

Un tată murise! Ce s-ar fi putut obiecta împotriva dorinței de a-l înmormânta pe cel decedat? După ce s-ar fi întâmplat aceasta, omului i se părea că totul ar fi fost în regulă. Era oare de condamnat pentru că voia să țină seama de îndatoririle sfinte ale unui om, care sunt mai presus de toate celelalte, de legăturile afecțiunii pământești, de la care nu te *poți* retrage, mai ales când chiar Cuvântul ne învață aceasta? Dar ce sunt, în ochii lui Dumnezeu, cei mai prețuiți membri ai familiei noastre, dacă nu au viață din Dumnezeu? *Morți*. „Lasă morții să-și înmormânteze morții.” Întrebarea este: are vreo valoare în ochii lor legătura eternă cu Fiul Dumnezeului Cel viu? În ambele Evanghelii găsim îndemnul: „Urmează-Mă!”, dar aici, în Luca 9.60, Domnul adaugă cuvintele: „Iar tu mergi și vestește Împărăția lui Dumnezeu”. Cele două solicitări sunt în concordanță. Oamenii ar trebui să învețe că, dintotdeauna, în această lume a existat un domeniu în care Dumnezeu putea fi cunoscut, adorat și slujit. Această Împărăție se apropia acum; da, era deja acolo, în Persoana Împăratului. Cei care Îl urmau pe Isus știau foarte bine aceasta. A vesti Împărăția însemna a-L vesti pe Hristos, nimic altceva, atâta timp cât Împărăția nu era încă întemeiată definitiv.

Așa cum am spus, în Luca 9 este menționat un al treilea caz, pe care îl căutăm în zadar în Evanghelia după Matei. Ucenicul menționat în ultimele versete ale capitolului se află în aceeași stare morală ca și cel care voia să-și înmormânteze tatăl și exprimă aceeași dorință de a primi permisiunea Domnului pentru acțiunea sa. El este hotărât să-L urmeze, dar ar dori mai întâi să aibă *permisiunea celor din casa sa*. Dar dacă Hristos nu are pentru inimile noastre o valoare mai mare decât orice altceva, atunci nu se realizează nimic, nici măcar un început bun. Întrebarea importantă este: Am pus mâna pe plug? Sunt ocupat cu lucrarea pentru Hristos și pentru Evanghelie? Cum aş putea atunci să-L părăsesc pentru a mă întoarce? Întreaga lucrare a Evangheliei este pusă în discuție aici. Cei din casă ar putea să-mi întrerupă lucrarea, iar Hristos și lucrarea Lui ar fi în acest caz uitați pentru totdeauna și pierduți din vedere!

La începutul meditației noastre am văzut că *numai credința* ne pune în stare să-L urmăm pe Isus. Mai târziu, am observat că mai mulți dintre ucenicii Săi erau dispuși să pășească pe această cale și a fost necesar să li se arate ce face pe un om capabil să fie ucenic al lui Hristos. În continuarea celor deja discutate, găsim în Luca 14.26,27 (și în Matei 10.38) răspunsul clar la această întrebare. Domnul spune acolo: „Dacă vine cineva la Mine și nu-și urăște tatăl, și mama, și soția, și copiii, și frații, și surorile, și chiar propria sa viață, nu poate fi ucenic al Meu; și oricine nu-și poartă crucea sa și vine după Mine nu poate fi ucenic al Meu”. În acest pasaj există două lucruri, o negare și o afirmare. În sens negativ, este necesar să renunțăm la toate legăturile naturale în afară de Hristos, pentru a-I aparține numai Lui, iar în sens afirmativ, să ne purtăm crucea, chiar cu prețul vieții noastre. Dar nu putem purta această cruce decât după ce am cunoscut măreția dragostei Sale pe cruce pentru noi, *nu înainte*.

Ce rol ar putea juca atunci afecțiunile familiale cele mai îndreptățite sau obstacolele cele mai mari atunci când vine vorba de a-L urma? Pentru *credință*, ele nu cântăresc mai mult decât un fir de paie. De aceea, ele nu aveau nicio importanță pentru Matei, a cărui istorie am relatat-o. Tot ce avea, inclusiv propria persoană, aparținea Domnului *de îndată* ce a fost chemat:

„Urmează-Mă!” El a organizat o mare sărbătoare și i-a invitat la masa sa, care devenise masa Domnului, pe toți cei despre care știa că Îl prețuiau pe Isus.

Nu a fost așa în cazul tânărului despre care se spune că Isus *il iubea* (Marcu 10.21; Matei 19.21; Luca 18.22). În ciuda tuturor calităților sale plăcute, îi lipseau cele două premise principale: nu-L cunoștea pe Domnul și se cunoștea foarte puțin pe sine însuși. Pentru el, era vorba de a *face ceva* pentru a avea viața eternă și a-L urma pe Domnul: o lucrare *omenească*, care este opusul credinței. Isus i-a cerut să vândă tot ce avea, să dea banii săracilor și apoi să-și ia crucea și să-L urmeze. Dar asta însemna condamnarea completă și definitivă a acestui om amabil. Tânărul conducător se dovedește, așadar, incapabil să îndeplinească prima condiție, și cum ar fi putut să îndeplinească pe a doua, având în vedere bogățiile sale mari? Cum să îndeplinești a doua condiție? Să accepți disprețul și ura lumii, să-ți pui în pericol reputația din pricina dragostei pentru Hristos, să-ți expui trupul la suferințe multiple, să treci prin lume fără să deții nimic, să-ți urăști propria viață când vine vorba de a-L sluji. Acestea sunt câteva dintre lucrurile pe care le include expresia „a purta crucea”. Nimic nu ne eliberează mai complet de noi înșine decât să-L urmăm pe Domnul așa cum dorește El.

Pe lângă propria Sa chemare directă: „Urmează-Mă”, pe care o întâlnim atât de des în Evangheliile, Domnul – și aceasta este o idee minunată – se folosește adesea și de slujitorii Săi pentru a conduce sufletele pe calea urmării Sale. Un exemplu în acest sens îl găsim în cuvintele lui Ioan Botezătorul, când le strigă celor doi ucenici ai săi: „*Iată Mielul lui Dumnezeu!*” De îndată ce cei doi l-au auzit vorbind astfel, și-au părăsit învățătorul pe care îl venerau până atunci și l-au urmat pe Isus (Ioan 1.36,37). Unul dintre cei doi îl conduce pe propriul său frate, Petru, la Isus. A doua zi, Isus Însuși îi spune lui Filip: „*Urmează-Mă*”. Aceste diferite exemple ne arată cât de diverse sunt căile Domnului pentru a obține un astfel de rezultat. De asemenea, nu putem decât să-i mustrăm pe ucenici, pentru că au vrut să-i împiedice pe alții să intre în slujba Domnului, deoarece au săvârșit fapte de putere, alungând demoni, *fără să-L urmeze pe Domnul împreună cu ei*. Cu siguranță intenția lor era bună, dar erau demni de mustrare pentru că se gândeau mai mult la ei înșiși decât la Domnul și erau preocupați în mod egoist de felul lor de a-L urma, în loc să se bucure de tot ceea ce putea servi la gloria Stăpânului lor. De aceea, Domnul le răspunde: „Nu-l opriți; pentru că nu este nimeni care să facă o minune în Numele Meu și îndată să poată să Mă vorbească de rău. Pentru că, cine nu este împotriva noastră, este pentru noi” (Marcu 9.39).

Am vorbit despre diferitele pericole cu care se confruntă cei care Îl urmează pe Domnul: să se gândească la ei înșiși, să fie mulțumiți de ei înșiși sau să se teamă de consecințe. În fiecare dintre aceste cazuri, mărturia noastră este slăbită. Dar această consecință va fi și mai gravă dacă cineva, poate cu cele mai bune intenții, se ascunde și Îl *urmează de la distanță*, deoarece noul ar putea invoca pericole care ne amenință. Așa s-a întâmplat cu Petru în Matei 26.58: „Petru Îl urma de la distanță”. El nu se temuse să scoată sabia pentru a-și apăra Stăpânul într-un moment nepotrivit și, din această cauză, fusese mustrat de El; iar acum, când Domnul era dus, Îl urma de la distanță, în timp ce Ioan, mai puțin întreprinzător în sine decât Petru, dar plin de dragoste pentru Stăpânul său, asista la interogarea Lui și Îl urma până la picioarele crucii. Comportamentul indecis, provocat de *frică*, l-a condus pe bietul Petru la cea mai tristă faptă care i-ar putea fi reproșată unui ucenic al Domnului.

Dragi cititori! Fie ca cuvintele „Urmează-Mă” să-și exercite toată influența asupra inimilor și conștiințelor noastre! Ah! În toate timpurile, cei care L-au urmat pe Isus din toată inima au fost foarte puțini la număr. Odată, dintre cei doisprezece bărbați trimiși de Moise să cerceteze țara Canaan, doar doi au primit mărturia că L-au urmat pe DOMNUL în totalitate: Caleb, fiul lui

Iefune, și Iosua, fiul lui Nun (Numeri 32.11,12; Deuteronomul 1.36), în timp ce ceilalți zece „au murit de plagă înaintea lui Iehova” (Numeri 14.37).

Să ne gândim, de asemenea, că în afară de Isus, nimeni nu are dreptul să spună: „Urmează-mă”. Întâlnim mulți oameni care pretind că L-au urmat pe Domnul, în timp ce, la fel ca Ilie odinioară, sunt conștienți că se află sub disciplina lui Dumnezeu și, la fel cum Ilie i-a răspuns lui Elisei când acesta a spus: „Te voi urma”, ar trebui să exclame: „Du-te, întoarce-te! Ce ți-am făcut?” (1 Împărați 19.20,21).

Da, să-L urmărim numai pe El! Nimic nu-I poate fi mai plăcut decât să-i vadă pe cei mult iubiți urmându-L îndeaproape, fără ca nimic să-i oprească, nici pustiul, nici alt obstacol. Nu a spus El: „Mi-aduc aminte de tine, de prietenia tinereții tale, de dragostea ta când erai logodită, când *Mă urmai* în pustiul, într-un pământ neșemănat”? (Ieremia 2.2)

Titlul original: „Folge mir nach!”

Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 76, 1928, pag. 253-264.